

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

¡POBRE HOME!

POBRE! Es petit d'estatura, moreno com lo pá que menjan los espanyols densá que 'ls conservadors gobernan, té mirada de peix passat com la situació que representa, llabis grossos y cayguts com en Cánovas y ademans decidits.... perque es un home que tot s' ho gasta ab los ademans.

Ja 'n diu lo ditxo: Home petit carregat de posturas. Es nerviós, quan parla crida, llensa las paraulas pèl broch gros, y no sembla sinó que s' ha arribat á creure que pot tirá enranou al mon de una revolada.

Un' altra particularitat: hasta quan está cremat sembla que riga, y riga ó no riga sempre ensenya las dents.

¿Per qué será?
Un dia una gitana al dirli la bonaventura, vá exclamar:—Dents de ministre!

Ell no podia seguir cap més carrera que la de soldat, ni cap més cami que 'l de la gloria. Fá poch anys ningú 'l coneixia.

Van alsarse 'ls carlins y la seva fama vá enfilarse com una carabassera.

¡Ah! Catalunya vá tenir ocasió de veure'l. Era valent, no pot negarse. Tal vegada la circumstancia de ser curt de vista no 'l hi deixava veure 'l peyll. De tots modos se batia y 's batia bé.

Algunes vegadas atravessava 'l país de un punt á l' altre sense més acompanyament que la seva escolta: 'n sortia bé y 'l vulgo deya:—Es un héroe!

¿Qué 'l hi hauria dit si en alguna de aquelles excursions perillosas, 'l hi hagués succehit una desgracia? De segur que lo ménos mal hauria sigut alló de:—¡Qui 'l feya anar pèl mon d' aquest modallo! Perque s' ho buscava!

En aquestas cosas, lo principal mérit es la sort.

Y ell de sort ne tenia molta!
Al calor de l' exaltació republicana anava pujant de graus com lo termómetro al calor de l' atmosfera.

La república vá trobarlo coronel y vá deixarlo mariscal de camp. Me sembla que no pot anarse més depressa, ni més vent en popa.

Havia obtingut tot lo que necessitava, per immortalisarse. Un mariscal de camp ja es alguna cosa, y ell vá demostrarho aixís, anantse 'n á Sagunto.

Allá sobre aquell mateix terreno immortalisat

per un poble que avants de rendirse als cartaginesos, vá estimarse més sucumbir entre las flamas que abrusavan casas y palaus, ell vá agafar la payella pèl mànec y vá girar la truita.

Pero passém de llarch, que aquesta truita no s' ha cuit per nosaltres, y tot passant de llarch saludémlo novament. Ja porta dos entorxats! Ja es tinent general!

Llavors mana y disposa. Ab las forsas y 'ls elements acumulats per las situacions anteriors reanuda sas empresas guerreras. Lo país está cansat, la facció dividida, tot ho troba á punt de solfa per llahirse.

Algunes accions, algunas entrevistas y l' envió de alguns cabecillas á cobrar del presupuesto l' hi valen lo tercer entorxat y al país la desitjada pau. Los llorers ho tapan tot. L' estrella s' ha tornat sol. Brilla en lo zenit, sobre 'l cap de tots los espanyols. No hi ha home com ell.

Y s' acaba de coronar de gloria, anantse 'n á Cuba.

Allá té las claus de Sant Peré, fá y desfá; lo qu' ell lliga queda lligat, lo qu' ell deslliga, deslligat queda. Dintre de la seva sombra permaneix confós, imperceptible, insignificant fins lo mónstruo de todas las edats presents y futuras.

Algú pregunta: ¿Com ha anat tot aixó? Jo no 'u entench, que se m' espliqui...

—Calla, calla, l' hi diu tothom; póstrat y admira'l; la pau es feta...

—Pero si 'ls héu donat tot lo que demanavan, tot lo que la revolució volia darlos, quan vosaltres cridant...

—¡Silencio! saluda á l' esperansa de la pátria!

Fins aquí arriba l' héroe. Are vá l' home. Igual que un ciri de monument, venerat, respectat, mirat ab superstició no sabian ahont colocalo y van posarlo al candelero.

¿Qué 'n farà de cosas!

Al principi tothom lo prenía com un enviat de la Providencia per redimir la nostras culpas. Volia establir una especie d' ordenansa pèl empleats, convocar los consells de ministros á toch de trompeta, passar revistas de limpieza y donar l' absoluta al que no servís pèl cárrech.

¿Política! ¿Qu' es aixó de política? Ell se 'n reya. ¡Allá hont es ell parlar de política! ¿Qu' es casi! ¿Qué s' han cregut!

¡Pobre home!

Y arrastrat per la corrent s' hi tira de cap. Las onadas lo fan ballar com un tap de suro tirat al mar. Aquestos no son carlins, ni filibusteros: son abogadillos; ab una paraula volcan un home: si 's fan l' ullet cau un ministeri.

Y comensa á tirar al blanco per apendre una mica aquest bróquil, y comensan á surtirli 'ls trets per la culata. Se proposa un objecte y l' hi surt al revés. Vol fer un nombrament y l' hi amagan lo tinter. Vol alsarse de la cadira per buscarlo y 's troba lligat. Se deslliga, s' alsa, vá per tornarhi á seure... l' hi enretiran y cau d' ancas á terra.

A las elecciones recomana candidats dels seus, y 'ls hi derrotan.

L' un lo crida per un costat, l' altre per l' altre: ell gira la cara per tots cantons y 's mareja. Fins que al últim cansat de saltar, botar y corre per las sévas, cau com una pilota á las mans de 'n Cánovas del Castillo, d' aquell mateix qu' ell detestava per la seva política dihent:—Jo 'n tinch de propia, no l' hi necessito per res la seva.

¡Ah! Desde 'ls temps d' Hisop, en que las montanyas bramavan ab espantos terratrémol, perque anavan de part, y en que després de almar á tot lo mon varen parí una rata, no s' havia vist una cosa més ridícula.

Un general tant brillant, tant gloriós, tant heróic, no ha pogut resistir la carga dels húsars de Antequera: una colla de gats, res, com si diguessim: micianos nacionals de caballería.

Y avuy al veure'l acceptant la tutela dels seus enemichs, disposat á fer bondat, á ferlos l' amistat si convé, á retirar d' hora, á tot lo que se serveix manarli, ja no podem fer res més que acabar aquest article de la mateixa manera que un periódich moderat comensava 'l seu: aixís:

¡POBRE HOME!

P. K.

L' EXECUCIÓ DE SOLOWIEFF.

Sens perjudici de donarlos, quan lo rebem, un grabat sobre l' execució del desdixat que va disparar un revólver sobre l' emperador de Russia, aném á estractar los datos més importants d' aquest fet.

En la Plassa del gran Smolinski de Sant Petersburg, desde las primeras horas de la matinalada del dia 9 del actual, ja hi havia un gran núvol de policia, cossacos y gendarmes al rededor del cadafalch. Sobre aquest que no tenia més que un metro d' altura s' hi alsava la forca.

L' execució estava senyalada per las déu del matí. Més de cinquanta mil personas s' havian reunit á la plassa. Alrededor del lloch del suplici formavan un quadro de uns siscents metros de llarch vuit rengleras de tropas.

Dotze minuts avants de las déu vá arribar la carreta endolada ahont anava 'l reo, acompanyada de novas tropas. Solowieff anava dalt de la carreta sentat en un banch bastant alt. Estava enmanillat. Portava al cap la gorra negra de la preso, vestia un capot, calsotets y unas botas foradadas. Pujat al pit hi duya un rétol que deya: «Criminal d' Estat.» Estava groch; pero llansava miradas provocadoras.

Lo butxí vá treureli las manillas y 'ls grilletts, y Solowieff vá saltar de la carreta sens ajuda de ningú. Puja ell mateix los grahons del cadafalch y las tropas presentan las armas mentres se llegeix la sentencia. Després sona un redoble de timbals.

En aquell moment un capellà cismàtic ab una creu a la mà s' dirigeix cap al reo. Estava tan afectat que al pujar los grahons del cadafalch s' entrecanxa ab los plechs de la dalmàtica, y ab una mica més cau. Un ajudant del butxí l' sosté. Solowieff se posa a riure. Després l' hi fa una senya indicant que se'n vaja. Y no bastant la senya l' hi diu: «Anéuse'n; es inútil que us acosteu.» Lo capellà l' hi dona la benedicció y Solowieff gira la cara ab despreci.

Tot lo restant es joch de pocas taulas. Lo butxí l' hi cubreix lo cos ab una túnica blanca en forma de sach tapat de dalt, de manera que l' hi queda cuberta la cara; l' hi lliga las mans endarrera; l' hi passa la corda pel coll després de haverlo fet pujar a un tamboret y l' cos se queda penjat, agitantse en una terrible crispació que dura set ó vuit minuts.

Aquesta ha sigut la mort donada a l' autor del atentat contra la vida del emperador de Russia. Ha baixat al sepulcre sense voler revelar lo nom de sos cómplices.

L' IDEA.

TRADUCCIÓ DE UNA CANSÓ DE BERANGER.

Penso en los mals que l' odi crea
dels vils tirans, y somiejant
pèl davant meu passa una idea,
passa una idea tot volant.

Mira burgès, débil encare
n' es la poqueta, tot just neix;
fes que l' ajudi Déu son pare,
y tu veuràs llavors com creix.

L' hi he preguntat: — Y estás tranquila
per la ciutat n'ant y venint
entre l' esbirro que t' vigila
y l' inspector que t' va seguint?

— Treball inútil s' han de pendre
m' ha contestat: deixe 'ls está!
tot perseguintme 'm fan entendre;
millor lo poble 'm compendrà.

— Tas confiansas m' estremeixen:
com ferlos cara podràs tú
als batal ons que s' reuneixen
y als escuadrons lo sabre nú?

— Sonin timbals, sonin trompetas
y a tots despertin, no hi fa ré:
jo passaré entre bayonelas
y al enemich reclinaré.

— ¡Enig filla mèva! L' ira 'ls guia
venen aquí... ¿sens la maró?
¡Mira com vé l' arillerat!
¡Mira la boca del canó!

— Aquest canó que a tú l' alerra
potser que meu siga demà...
Bon atyocat es en la guerra:
demà per mí pledejará!

— Los diputats ab odi t' mirant
— Demà 'l més fort tindrà rahó.
— Per apresarte tots conspiran.
— Creix mon alam en la presó!

— Hasta l' Iglesia t' t' quimera,
— Jo son encens demà tindré.
— Los reys desterran ta bandera
— Dintre la cort l' amagaré.

Mes d' un plegat, joh quin carnatje!
Sanch de per tot! Per tot fredal!..
La disciplina y no l' coratje
del heroisme ha triunfat.

Mes tot en vá... L' idea ab calma
besa una tomba, y ab condol
daunt als versuts la santa palma
ab sa bandera pren lo vol.

J. Roca y Roca.

Uo 'm creya que a tots 'ls carlins los
havian donat un empleo; pero veig
que n' hi ha que encara no han ar-
ribat a la caixa del turró perquè
passan lo dia tragant veneno y vo-
mitantlo.

Hi ha un paperot, que no sembla
sino que l' dirigeix en Caga-rahims.
No hem vist res més indecent, més brut ni més
asquerós. Se titula l' Borinot y s' hauria de titular
l' Escarbat, perquè la seva missió es fer bolas; pero
bolas d' aquellas que fá la bestia negra com l' ani-
ma dels carlins.

Y ab un llenguatge tant reforçat com un ganivet
de set mollass d' aquells que 'ls carlins feyan servir
quan entravan a saqueig, t' la pretensió de defen-
sar la religió catòlica... ¡Pobre home!

Vaya un regalo per la religió! Un pilot de escom-
brarias d' iglesia.

Dimecres lo Sr. Fontrodona reuneix als empleats
del Ajuntament.

Comensa a pintarlos los grans sacrificis que l'
Ajuntament fá per ells; los hi diu qu' ell no dupta
dels seus sentiments religiosos, y 'ls demana que
vagin tots a la professó de Corpus.

Y veient que aquestas paraulas no excitavan cap
entusiasme vá anyadir:

— Are dels que no vajan a la professó 'n farem
una llisteta...

Bè, Sr. Fontrodona, molt bè. Fassi la llista.
Potsé algú hi haurá que 'n fará un altre, que
certs favors se tornan.

Un párrafo del discurs de 'n Barzanallana al
Senat:

«Necessitem reorganisar tots los rams de l' Ad-
ministració y de l' Hisenda del país»

¡Quina confessió! Aixó demostra que després de
tant temps de governar los conservadors, encare
están aquestes rams desorganisats.

Ab lo bon temps comensan las pelegrinacions.

Aquest dia n' hi va haver una a Montserrat de
734 individus dels dos sexes, pertencients a l'
Associació reparadora.

Volen coneixe quan las herbetas son tendres y
floridas?

Quan los béns se daleixen per sortir a pasturar.

Lo Sr. Barnés ja ha sortit cap a Andalusia a bus-
car toros pèl dia de Sant Joan.

Anantse 'ls a triar ell mateix, figúrinse quins
toros serán!

Ahir ja vaig anar a comprar l' entrada, sino que
'm van dir qu' encare no 'n venian.

Lo Papa ha publicat una allocució dihent que fo-
ra del matrimoni religiós, los llassos conjugals no
son sants ni sagrats.

¿Qué dirán las nacions que, com la nostra, tenen
establert y reconegut lo matrimoni civil?

Sobre matrimoni y sobre 'l Papa.

Lleó XIII ha anulat lo matrimoni del princep
heréu de Mónaco. Feya déu anys qu' era fet lo ca-
sament, y d' ell havia nascut un fill.

Adverteixin que aquest matrimoni s' havia real-
lisat religiosament y ab tots los ets y uts.

De manera que aixó será lo honrat y lo sant.

Alguns diaris de Madrit han anunciat que ana-
va a fundarse un banch, ab lo propósit de fer a n'
en Cánovas president y a n' en Romero Robledo
primer vocal de la Junta Administrativa.

¡Un banch!
Será 'l banch blau.

Los libre-cambistas de Madrit han fet un mee-
ting.

Y tota lo seva gracia ha sigut atacar a Catalunya
y a l' industria, ab l' excusa de que aquí fém un
monopoli.

També ho crech aixis mateix, lo monopoli de la
fam.

Lo que més nos agrada d' aquestes madrilenyas
es l' oportunitat.

Van a demanar que s' rebaixin las tarifas quan
aquí son mils y mils los obrers qu' están en baga,
quan la miseria per tot arrén es espantosa, quan
ningú s' cuida de protegir la protecció, quan que-
da per explotar tota la riqueza que hi ha sota terra,
quan no hi ha canals, ni camins, ni carreteras,
quan los medis de transport son caríssims.

Es a dir, quan los esparvers del estranger volan
per sobre de nosaltres, nos esbullan lo niu y
diñhen: Campsueña.

Aixó després d' havernos arrancat totas las plo-
mas.

Tot pèls consumidors; res pèls productors.

Com si ab aixó de consumir y no produhir fossem
tots madrilenyas.

Jo crech que aquesta mania de la gent que no
han vist may una fábrica, no se 'ls cura sino do-
nantlos unas bonas fumigacions de carbó de pedra.

¡Quin home 'l Marqués de Molins! Es ministre
d' Espanya a París y al mateix temps es Senador.

Tè de residir a París y resideix a Madrit, y de to-
tas maneras cobra un sou considerable.

Un curios preguntava: — Y bè, es embaixador d'
Espanya a París, ó embaixador d' Espanya al car-
ril de Madrit a París?

Y un polítich l' hi responia: — Embaixador d'
Espanya al presupuesto.

CANSÓ NIHILISTA.

LO QUE DEYAN UNS FONAMENTS.

(Traduït del rus al anglés y del anglés al catalá.)

Ja estich cansat de patir
y de aguantar sempre pès
per qui vo 'n sab agrahir
ni 's recorda may de rés.

Me van fè ab gran rimbombert
posant la pedra primera,
per aguantá un oratori
que ab son pès me desespera.

Després van alzar al doble
de mas murallas l' altura
per fer un pis per un nobl...
¡Prou será sa sepultura!

Y are l' amo refiant
en que ja soch prou maés
perque hi vingni un comerciant
vol pujar un segon pis.

Després de Déu, la noblesa,
are van dalt los dinés,
y jo aqua: tant ab firmesa
y vinga pès y més pès.

Pero en queixa, lo temps perdo,
sento soroll, l' amo vé;
son pès me falta!... M' esquerdo,
y m' enfonso y l' enfondré!

J. M. BARTRINA.

Russia s' hagut de establir una re-
forma.

Si 'l Czar fa un viatge en ferro-car-
ril, desplegan per tota la línea un
cordó de tropas per guardari las
espatllas.

Y digan després si aixó es pos-
sible.

Aixó no es ser rey, sino esclau.

Una comparació.

Dinhen que la situació actual t' molta grandesa.
Sí, es veritat, la grandesa de la situació actual
es com la de una fosa: com més terra l' hi trenhen
més gran es.

Un llibreter, en Bracons
que ven llibres al Encant,
aixís anava cridant:

— A tres rals Constitucions,
Y vá exclamar un poeta:

— ¡Miréu qu' es desgracia estranya,
que cap de las lleys de Espanya
puga valé una peseta.

Los diputats catalans han nombrat varias comi-
ssions. Y entre las comissions nombradas n' hi ha
una titulada de la Fuchsina.

Forman part d' aquesta comissió dos militars:
en Lopez Fabra y l' Orozco. M' está molt bè. Ells
com a militars podran averiguar si 'ls vins fuchsini-
nats tenen ó no tenen esperit.

Pero a la comissió hi trobo a fallar a n' en Tu-
rull. La fuchsina es una trampa, y ell, en materia
de trampas a la forsa hi ha d' entendre molt.

Ó sino que 'u digan las eleccions de Sabadell.

Alguns periódichs indican que 'l general Blanco
's proposa presentar la dimissió del càrrech de ca-
pitá general de Cuba.

A la quènta al Sr. Blanco per allá dalt fan tor-
narlo negre.

Un periódich de Madrit nos revela en que s' en-
treté 'l general Martinez Campos, quan está segut
al banch blau del Congrés.

Diu que passa l' estona rosegantse las unglas.
Quan las voldrá treure ¡quins apuros!

Llegeixin tots los diaris de Madrit y de Irovic-
cias.

En ells no hi llegirán res més sino que Romero fa aixó, que Romero fa alló, que Romero aquí, que Romero allà.
En fi, ab tant Romero no sembla sino que 's tracta de una Romeria.
Y de una romeria en la qual no hi ha més que paradas de bunyols.

Una frase del Sr. Martos:
«Las preeminencias, Sr. Silvela, no 's conquistan com al hipódromo, per velocitat.»
Un fet de 'n Romero Robledo:
«La carga dels husars de Antequera.»
Comentari:
Ja 'n véu Sr. Martos, per la velocitat també 's conquistan.

Lo dia del Corpus enrahono ab un tartamut y m' ompla la cara d' esquitxos.
—Mira noy, l' hi dich, aquests capellans que 'm tires envials á la professó, sino 'l bisbe 'ls hi farà pagar la multa.

Contan que un francés y un inglés viatjavan junts.
Lo francés tot era parlar bè de Fransa, alabar á Fransa, posar á Fransa pèls núvols.
L' inglés callava.
—¿Y d' Inglaterra que m' en dihéu? vá preguntar lo francés.
—Inglaterra es sublime, digué l' inglés per tota resposta.

—Sublime! Observéu una cosa; que de lo sublime á lo ridícul no hi ha més que un pas.
—Es veritat, respongué l' imperturbable inglés: lo pas de Calais.
Are jo vull aplicá 'l quènto al general Martinez Campos. Lo dia que vá deixar lo paper d' héroe pèl de president del Consell de Ministres vá donar un pas.
Lo pas que separa lo sublime de lo ridícul.

L' escena passa durant lo primer acte en lo ferro-carril de Tarragona.
Y perque vejin si vá depressa la cosa, 'ls diré que no més dura lo que tarda ab anar lo tren desde Barcelona al Papiol.
Ella es una dona casada, que sab seguir una conversa y hasta una broma si convé.
Ella primer l' hi fa reflexions cristianas, després reflexions amorosas, y últimament, com que l' estació del Papiol s' acosta, l' hi demana una cita. Ella l' hi concedeix. —Diu-meje á las nou, á casa.
Nota: ell era un capellá.

Intermedi: al Papiol la dona casada ho explica al seu marit. Lo marit es un fuster de Barcelona, que era al Papiol del dia ántes. Tots dos s' hi fan un tip de riure.

Acte segon: A las nou en punt del diumenje 'l galant se presenta á casa de la conquista.
Aquesta 'l reb ab molta amabilitat.
Ella com si fós á ca 'l sogre 's tréu lo barret, y 'l mantén.
Y ella aprofita l' ocasió, fá una senya ab un mocador, lo marit baixa del terrat (adverteixin qu' era 'l terrat á esperar-se) y 's presenta á la sala.
Quadro.

Lo galant no troba cap més sortida, que ficarse las mans á la butxaca, treure 's un puro y oferir-lo al marit.

S' arma una serracina de déu mil dimonis.
Los vehins invadeixen la casa; hi vá l' arcalde de barri, 'l capellá demana perdó; algú atemoriza al marit, dihent que qui sab que 'n sortiria, si de l'ata al fet, lo marit s' espanta y 'l galan s' escapa.
Malas enguanyadas estanallas que no van servir per arrencarli... las orelas!

Are, senyors, si volen més detalls vagin pèls vols del carrer de Moncada y 'ls ho explicarán.

La sortida dels gegants vá fer experimentar un desengany á molta gent.
Eran molts los que 's creyan qu' ell duria barret de municipal.
Lo que més vá xocar era que dugués un paper rotllat á la má.
Un amich meu deya:—Déu ser la dimissió del Ajuntament.

Exámen de geografia:
—¿Digas noy ahont es lo cabo Finisterre?
—¿Un cabo? Déu ser al regiment de Almansa.

—Tinch tant fort dolor, que casi no 'l puch arribá á aguantar...
—Te 'l vols treure ¡Pobra Nasil!
—Si Com?
—¿Com? Deixantlo anar.
—Noy, m' arribo al restaurant y ahí pendré alguna cosa.
—Vá alerta D.ª Rosa que si pren l' agafarán.

En diumenje al dematt al campaner Josepet que per molts es un ximplet cert canonge l' hi vá dir:
—Si bestia haguessis de se y escol' l' á ton gust podias ¿quina bestia ser voldrias?
Y en Josepet respongué:
—L' hi diré sense lisonja; voldria, ja lleig ó burro ser burro, perque sent burro fins podria ser canonge.

F. L. B.

En un' acorba. Una senyora está malalta, y entre gemech y gemech, exclama:
—Ay que pateixo Sr. Doctor.
Y 'l metje per consolarla, respon:
—Tot aixó no es res; jo crech en tot ménos en la gravetat de la seva malaltia.
La senyora al veure que la contradiuen:—No més que per lo que diu, m' agradaria morir-me aquí, are mateix, á las sevas barbas.

—¿Qu' es una transacció? l' hi preguntavan á un home polítich molt poch escrupulos.
—Una transacció, responia, es donar una mica de una cosa que se 'n té molt, per un bon xich de una cosa que no se 'n té gens. Per exemple: jo tinch molts conviccions y poch diners: donchs per motis diners cedeixo algunas pocas conviccions.

Havia naufragat un barco. Los náufrechs s' havian refugiat en un islot desert y árit. No tenen aliments y arriba aquell cas terrible que contan las novelas. Se fan sorts y á un l' hi toca servir d' esmorsar als altres.
Cent gabinets s' alsan sobre 'l seu pit:—No 'm matéu ab arma blanca, jo mateix faré la feyna: donéme una pistola y jo mateix m' abrusaré 'l cervell.
—No, no, de cap manera, crida un náufrech gros y gras com lo Sr. Fontrodona. Casualment es lo tall que jo m' estimo més.

A LO INSERTAT EL 8 DE JUNY.

1. XARADA.—Pentinadora.
2. CONVERSA.—Anita.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Sabadell.
4. GEROGLIFICH.—Vesten si te 'n vas Anton que 'l qu' es queda ja 's compon.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Sattrich.
2. ID.—Papé.
3. ENDAVINALLA.—Pebre.
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Condesa—Casada—Can-can—Cascada.
5. QUADRAT DE PARAULAS.— P R I M A
R I M A
I M A N
M A N A
5. CONVERSA.—Mariano.
4. SINONIMIA.—Bato, vota, toba.
8. GEROGLIFICH.—Lo nas es al mitj de la cara.

XARADAS.

I.
Déu nos quart d' un hu segona;
es llibre quarta y tercera.
Tersa y quinta es una dona encar que no d' eixa terra.
Y lo tot sempre dich jo, pues negarho es per demés, qu' es la personificació d' aquest sigle de progrés.

PAU SALA.

II.

Molt prima veu 'n Bernat,
en la escala es ma segona y 'l tot es lo nom que 's dona al pueste en que jo soch nat.

TJA XICH DE M. DE R.

MUDANSA.

Un dia de molta tot un tot vaig aná á buscar y quant arribaba á casa las tot ja habian tocat.

XATO.

ENDEVINALLA.

Sense cua soch vocal,
sense cap soch consonant.
Are lector si rumias trobarás lo meu total.

PAU CORNADÓ.

QUADRAT DE SILABAS.

Sustituir los punts ab silabas que llegidas vertical y horizontalment digan la primera ratlla una cosa per vendre; la segona lo nom d' una noya y la tercera un animal.

MAMADITS.

TRENCA CLOSCAS.

Salamanca, Vilassó, Madrid, Antequera, Bilbao, Vitoria.

Posar aquestos noms en columna de modo que diagonalment digan 'l nom d' un poble de Catalunya.

J. SUST Y G.

CONVERSA.

—Teful, ¿sabs qui s' ha casat?
—Qui?
—En Joan.
—Tonto! ja t' has deixat enganyar.
—Pues mira, sabs qui m' ho ha dit?
—Qui?
—El que acabém de dir.

FRA-DIAVOLO.

GEROGLIFICH.

V.	O.	T.
C.	Y.	N.
O.	T.	F.
R.	E.	T.

TJA XICH DE M. R.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Tony-Grice, Pau Sala, J. Miarons, N. Borrego de Cardedeu y Arrupit.

Las demés que ne 's mencionan no 'ns serveixen com y tam-poch lo que 'ns envian los ciutadans Pa y Naps, Olla sense nansas, Poisson, Boquica, Petit Bonxó, Mamud Kelem Assi, Sardanapalo, Nebot d' un sombrero gros, Puigversa, C. S. M., Calsas curtas, Baró dels bunyols y Pau Colom.

Ciudadá Xaruvia: La poesia una mica llimada podrá insertarse. Déu n' hi dó de l' idea.—J. Cargol: Publicaré las cantarelas.—F. Ll. y B.: Insertaré los epigramas. Los dos últims ja 'ns los havia enviat.—J. García: Hi anirá la conversa.—Noy de sucre: Idem combinació numérica y logogrifo.—Sebastiá Gomis: Veuré m' si será possible fer lo que 'ns indica.—Carmelo Llapissós: Hi anirá un rombo y dos geroqlifichs.—Borratxo: Idem lo trenca-closcas.—J. Trofom: Publicaré dos trenca-closcas y una combinació.—Aprent de poeta: Idem la combinació e vesté.—J. M. de Cabrera: Idem un rombo.—Pau Sala: No hem tingut temps de llegir l' article: per poch que poguem lo complaurém, ja 'n sab.—Demócrata suscriptor: Deixi obrá al tribunal, ja que 'l assumpto es tant poch edificant.—S. T. y M., carrer de Tantarantana. Farem que 'n parli un periódich diari.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp Lluís de Tasso, fill. Arch del Teatro, 21 y 22

LOS HUSARS D' ANTEQUERA.

¡Hurra! A la carga húsars d' Antequera
guerra als amichs, que sápigam qui som,
lo raxxo bó del pressupost espera:
la truita del poder donant un tom.

¡Hurra! A la carga y avant sempre y fora
Ja lo país se 'ns ajenolla; ¡avant!
De una xuclada que l' hi dém, á l' hora,
no deixarem ni un ós pèls que vindrán.